

R O Z S U D E K

J M Ě N E M   R E P U B L I K Y

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem ve věci **žalobce DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura o. s.,** IČ: 654 01 875, Krátkého 1, 190 03 Praha 9, **zastoupeného Františkem Vyskočilem, advokátem** Advokátní a patentová kancelář Vyskočil, Krošlák & spol., Voršilská 10, 110 01 Praha 1, proti **žalovanému KTVLan s.r.o.,** se sídlem Hradební 3, 563 01 Lanškroun, IČ: 285 83 469, o **zaplacení 22.639,84 Kč s příslušenstvím, rozsudkem pro uznání,**

t a k t o :

I.   Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci částku 22.639,84

Kč a dále úroky z prodlení za období

od 4. 9. 2012 do zaplacení z částky 4.575,60 Kč ve výši 7,05% p. a.,

od 5. 12. 2012 do zaplacení z částky 4.632 Kč ve výši 7,05% p. a.,

od 23. 3. 2013 do zaplacení z částky 5.603,50 Kč ve výši 7,05% p. a.,

od 5. 6. 2013 do zaplacení z částky 5.146,10 Kč ve výši 7,05% p. a.,

od 26. 10. 2013 do zaplacení z částky 2.682,64 Kč ve výši 7,05% p. a.,

to vše do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.

I I .   Žalovaný j e p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve

výši 8.329,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku k rukám zástupce žalobce Františka Vyskočila, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále též „soud“) žalobu, v níž **tvrdil**, že s žalovaným uzavřel „*hromadnou licenční smlouvu č. 104/2008 (dále též „smlouva“), na základě které poskytl žalovanému licenci k užití děl kabelovým přenosem televizního vysílání*“. Ve smlouvě se žalovaný – mimo jiné – „*zavázal k uhrazení autorské odměny za kabelový přenos rozhlasového nebo televizního vysílání*“. Odměna se dle smlouvy rovnala „*násobku počtu přípojek provozovaných žalovaným v určitém období a sazby za přípojku, která byla stranami dohodnuta ve smlouvě*“. Dále žalobce v žalobě tvrdil, že „*v souladu se smlouvou*“ vystavil a zaslal žalovanému celkem 4 faktury. Konkrétně žalobce tvrdil, že vystavil dne 20. 8. 2012 fakturu č. 5300120223 na 4.575,60 Kč (vč. DPH) se splatností dne 3. 9. 2012, dne 20. 11 2012 fakturu 5300120322 na 4.632 Kč (vč. DPH) se splatností dne 4. 12. 2012, dne 8. 3. 2013 fakturu 5300130024 na 5.603,50 Kč (vč. DPH) se splatností dne 22. 3. 2013 a dne 21. 5. 2013 fakturu 5300130115 na 5.146,10 Kč (vč. DPH) se splatností dne 4. 6. 2013. Tyto faktury však žalovaný nezaplatil. Žalobce ještě před podáním žaloby žalovaného vyzval k dobrovolnému splnění dluhu, avšak bezvýsledně. Žalobce se proto obrátil na soud a požadoval, aby soud vydal rozhodnutí, jímž uloží žalovanému povinnost zaplatit žalobci dlužnou částku (19.957,20 Kč) s úrokem z prodlení ve výši stanovené předpisy práva občanského, povinnost zaplatit žalobci smluvní pokutu ve výši 2.682,64 Kč s úrokem z prodlení ve výši stanovené předpisy práva občanského a dále povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Soud usnesením vydaným podle § 114b zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), uložil žalovanému, aby se ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto usnesení písemně vyjádřil ve věci samé k žalobě, která mu byla doručena spolu s tímto usnesením. Současně žalovanému uložil, aby ve vyjádření uvedl, zda nárok uplatněný v žalobě uznává, popřípadě zda nárok uznává jen zčásti nebo co do základu s tím, že uzná-li nárok, rozhodne soud na tomto základě o věci samé (o její části nebo o jejím základu) rozsudkem pro uznání (§ 153a odst. 1 o. s. ř.). Dále soud žalovaného poučil, že pokud nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, je povinen ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti o věci samé, na nichž staví svoji obranu proti žalobě, a označit důkazy k prokázání svých tvrzení, jakož i připojit listiny, na něž se ve svém vyjádření odvolává. Soud též žalovaného poučil, že pokud se bez vážného důvodu nevyjádří ve stanovené lhůtě (30 dnů od doručení tohoto usnesení) ani v téže lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti žalovanému uplatňován, uznává (ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř., § 114b odst. 5 o. s. ř.) a soud rozhodne rozsudkem podle tohoto uznání (§ 153a odst. 3 o. s. ř.). Usnesení (společně s žalobou) bylo žalovanému doručeno do datové schránky dne 21. 7. 2014 (potvrzení o dodání a doručení do datové schránky na listu číslo 49 soudního spisu /§ 114b odst. 4

část druhé věty za středníkem o. s. ř.), třicetidenní lhůta k vyjádření uplynula v pondělí dne 20. 8. 2014, do dnešního dne se však žalovaný k žalobě nevyjádřil.

Podle § 153a odst. 1 o. s. ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání, jen navrhne-li to žalobce. **Podle § 153a odst. 3 o. s. ř. rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 a § 114c odst. 6 o. s. ř.). Jen pro vydání rozsudku pro uznání nemusí být nařízeno jednání (§ 153a odst. 4 o. s. ř.).**

Nejvyšší soud ČR již v usneseních ze dne 20. 3. 2003, sp. zn. 26Cdo 1878/2002, ze dne 17. 12. 2003, sp. zn. 26Cdo 390/2003, ze dne 13. 10. 2004, sp. zn. 26Cdo 2136/2004, ze dne 1. 12. 2004, sp. zn. 26Cdo 272/2004, a ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 33Cdo 906/2009, dovodil, že vydání rozsudku pro uznání nepředchází žádné dokazování a jsou-li splněny všechny zákonné podmínky fikce, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává, je soud povinen rozhodnout o nároku, který je předmětem sporu, podle této zákonné fikce uznání, která je vlastně sankcí za nečinnost žalovaného. **Činí tak bez ohledu na to, zda jsou žalobní tvrzení podložena důkazy, či zda dosavadní výsledky řízení prokazují oprávněnost nároku nebo zda se podle nich naopak požadavky žalobce jeví nedůvodnými** (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 12. 2000, sp. zn. 32Cdo 906/98, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 93/2001, z poslední doby pak např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 2. 2013, sp. zn. 26Cdo 2821/2012), popř. v rozporu s dobrými mravy (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 33 Cdo 1673/2013). **Vydání rozsudku pro uznání na základě fikce uznání nároku, jenž je vymezen žalobními tvrzeními, nemůže proto být vyloučeno rozporem s právními předpisy kogentní povahy (§ 99 odst. 2 o. s. ř.) a ani zkoumání pasivní věcné legitimace žalovaného nepatří mezi předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání** (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 25Cdo 3284/2006, a ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 32Cdo 2837/2007, uveřejněná pod C 5501 a pod C 5980 v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, či usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 2. 2013, sp. zn. 26Cdo 2821/2012).

Jinak řečeno, bez zřetele k tomu, v jaké fázi řízení nastala právní fikce uznání nároku, nebo byl nárok uznán, soud v rozsudku pro uznání nečiní žádná skutková zjištění ani je nehodnotí. **Vzhledem k tomu, že je rozsudek pro uznání vydán na základě uznání nároku (§ 153a odst. 1 o. s. ř.) nebo právní fikce uznání nároku (§ 114b odst. 5 o. s. ř.), a že je jím soud v případě existence některé z těchto skutečností povinen rozhodnout, ukládá mu zákon formu tzv. „zkráceného odůvodnění rozsudku“** (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 33 Cdo 3498/2012). Občanský soudní řád omezuje v § 157 odst. 3 o. s. ř. náležitosti odůvodnění rozsudku pro uznání na předmět řízení a důvody, pro něž bylo rozhodnuto právě touto formou rozsudku. V této části odůvodnění rozsudku je třeba stručně uvést, proč má soud za to, že byly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání podle § 153a o. s. ř. (srovnej Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1082). Příčilo by se totiž zásadě rychlosti a soustředěnosti řízení (§ 6 o. s. ř.), pokud by výkladem příslušných

ustanovení (v posuzovaném případě § 157 odst. 3 o. s. ř.) měla být omezována účinnost těch procesních institutů, které byly do procesního práva inkorporovány právě za účelem zjednodušení a zrychlení občanského soudního řízení. Ustanovení o možnosti vydat rozsudek pro uznání (§ 153a o. s. ř.) k těmto institutům zajisté patří (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 28Cdo 1555/2003). **Případné úvahy, že absence právní kvalifikace fikcí zjištěného skutkového stavu činí rozsudek pro uznání nepřezkoumatelným, jsou nesprávné (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. 33Cdo 3498/2012, či usnesení téhož soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn. 28Cdo 2471/2013).** Požadavek zkráceného odůvodnění rozsudku pro uznání reflektuje jeho zvláštní charakter; je-li jím obligatorně rozhodováno v případě uznání nároku či v případě, že nastala fikce uznání nároku, bez ohledu na dosavadní výsledky řízení, nejsou skutkové ani právní závěry soudu pro jeho vydání podstatné. Hovoří-li ustanovení § 157 odst. 3 o. s. ř. o náležitostech odůvodnění rozsudku pro uznání nebo rozsudku pro zmeškání, zmiňuje výslovně pouze předmět řízení (popis čeho se žalobce po žalovaném domáhá a proč, tj. vymezení skutku) a stručný výklad důvodů pro postup podle § 153a odst. 3 o. s. ř., pro které soud rozhodl rozsudkem pro uznání nebo rozsudkem pro zmeškání (tj. zdůvodnění, že došlo ke splnění podmínek). Lze sice souhlasit s názorem, že skutkové okolnosti vyličené v žalobě musí být podřaditelné pod příslušná ustanovení právních norem (je totiž nutné zvažovat, zda nejde o věc, v níž nelze uzavřít smír), **není však třeba tvrzené skutkové okolnosti v rozsudku pro uznání podřazovat pod příslušnou právní normu, neboť soud není povolán posuzovat důvodnost či oprávněnost žalobního návrhu.**

Na tomto místě soud znovu zdůrazňuje, že pokud se žalovaný včas na výzvu vydanou podle § 114b odst. 1 o. s. ř. nevyjádří nebo se vyjádří nedostatečně, soud má povinnost (a nikoliv pouze možnost) rozhodnout rozsudkem pro uznání, a to aniž by se zabýval materiální stránkou věci (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 91/06, dle kterého, jestliže se soudy důsledně pohybovaly v zákonném rámci, a respektovaly zákonem stanovené podmínky výzvy podle § 114b o. s. ř., nelze mít vydání rozsudku pro uznání - ve smyslu § 114b odst. 5, § 153a odst. 3 o. s. ř. - za výraz „přepjatého formalizmu“ ani za rozporné s pravidly spravedlivého procesu). Naopak, nevydání rozsudku pro uznání, ačkoliv zákonem stanovené předpoklady pro takový postup byly splněny, by sloužilo důvodné námitce nedostatku spravedlivého procesu z pozice druhé strany v řízení, a to argumentem procesu nepředvídatelného, resp. svévolného (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. 28Cdo 604/2010).

Dále platí, že neobsahuje-li včas podané písemné vyjádření (k výzvě podle ust. § 114b o. s. ř.) vyličení rozhodujících skutečností, na nichž žalovaný staví svoji obranu proti nároku uplatněnému v žalobě, popř. též označení důkazů, jejichž provedení navrhuje k prokázání svých tvrzení, týkajících se věci samé, má to pro žalovaného stejné procesní následky, jako kdyby se ve stanovené lhůtě vůbec nevyjádřil a ani soudu nesdělil vážný důvod, který mu v tom bránil. I v takovém případě (tedy nejen pokud se žalovaný včas vůbec nevyjádří) se má za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává. Svoji obranu přitom žalovaný nemusí rozvádět do všech podrobností; postačí, uvede-li přinejmenším takové skutečnosti, které, budou-li prokázány, mohou vést k tomu, že bude (může) mít ve sporu alespoň částečný úspěch (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 26Cdo 1265/2010, či usnesení téhož soudu ze dne 29.

10. 2013, sp. zn. 33Cdo 3163/2013). Pouhý nesouhlas s žalobou nelze považovat za kvalifikované vyjádření způsobilé zabránit následkům předvídaným § 114b odst. 5 o. s. ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2008, sp. zn. 28 Cdo 611/2008, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3597/2007, či usnesení téhož soudu ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. 25 Cdo 4000/2011). Kvalifikovaným vyjádřením nejsou ani pouhé procesní námitky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 07. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1862/2007). Obecnou námitkou nezpůsobilou zabránit fikci uznání nároku je i tvrzení dovolatele, že ve věci není pasivně legitimován, protože jí je vyjádřeno pouze stanovisko žalovaného, že není nositelem povinnosti tvrzené žalobcem. Nijak z ní ovšem nevyplývá, z čeho žalovaný neexistenci tvrzené povinnosti (tj. neexistenci pasivní legitimace) vyvozuje a jakým směrem by se tedy mělo soudní řízení vyvíjet, tj. která tvrzení jsou sporná a mají být předmětem dokazování (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. 28 Cdo 604/2010, či usnesení téhož soudu ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. 25 Cdo 4000/2011).

Jelikož se žalovaný, jak bylo uvedeno výše, v soudem stanovené lhůtě k žalobě vůbec nevyjádřil ve smyslu § 114b odst. 5 o. s. ř., má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává a soud proto v souladu s příkazem zákonodárce rozhodl rozsudkem podle tohoto uznání (§ 153a o. s. ř.), když nejde o věc, v níž nelze uzavřít nebo schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2 o. s. ř.) a nejde ani o některou z věcí vypočtených v § 120 odst. 2 o.s.ř.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že žalobci jako účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, přiznal právo na náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování práva proti žalovanému, a to v souladu s právními předpisy upravujícími výši náhrad nákladů v občanském soudním řízení. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, uveřejněným pod číslem 116/2013 Sb. zrušil (s účinností od 7. května 2013, kdy byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů) vyhlášku č. 484/2000 Sb. jako neústavní a s přihlédnutím ke sdělení Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. Org. 23/13, k onomu nálezu, uveřejněnému pod číslem 117/2013 Sb., již nelze určit odměnu advokáta žalobců za řízení v prvním stupni podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. a je namíste aplikovat vyhlášku Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 177/1996 Sb.“). K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší soud ČR v odůvodnění rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 31Cdo 3043/2010.

Soud tedy žalobci přiznal právo na náhradu nákladů spočívajících v odměně advokáta za 2 ½ úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, jednoduchá výzva k plnění, žaloba /§ 11 vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bod 5. vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 5.050 Kč (2 ½ x 2020), paušální náhradu hotových výdajů advokáta za 3 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 900 Kč (příprava a převzetí zastoupení, jednoduchá výzva k plnění, žaloba /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./). Vše pak je nutno navýšit o 21 % DPH (1.249,50 Kč), neboť advokát žalobce je plátcem této daně (§ 137 odst. 3 o. s. ř.). Dále soud žalobci přiznal právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 1.130 Kč. Celkové náklady řízení tedy činí 8.329,50 Kč.

Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř., dle kterého zastupoval-li advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátu.

Lhůta k splnění povinností uložených jednotlivými výroky pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., dle něhož uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku.

Tento rozsudek pro uznání obsahuje pouze zkrácené odůvodnění (§ 157 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku pro uznání lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích. Podle § 205b o. s. ř. jsou odvolacím důvodem proti tomuto rozsudku pro uznání jen vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jeho vydání (§ 153a o. s. ř.).

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný (žalobce) požádat soud o výkon rozhodnutí.

V Pardubicích dne 27. srpna 2014

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: